

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/23/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316210542
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8316210542.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fiľakovského a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom v Bratislave, na ul. Vajnorskej č. 100/A, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom v Bratislave, na ul. Martinčekovej č. 13, proti žalovanej P. B., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v K.e č. XXX, právne zastúpenej Advokátska kancelária JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Bratislave, na ul. Zámockej č. 36, o zaplatenie sumy 609,85 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 10.09.2018 č.k. 5Csp 167/2016-190 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanej sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s., uzatvoril s dlžníkom Š.C.om B.om zmluvu o úvere dňa 02.12.2009. Na jej základe bol dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 1000 eur pri úroku 25 % ročne, RPMN 30,77 % a priemernej RPMN na trhu 48,96 %. Dlžník sa tento úver zaviazal splatiť 40 mesačnými splátkami splatnými vždy k 7. dňu v mesiaci po 40,62 eura s dátumom splatnosti prvej splátky 07.01.2010 a dátumom konečnej splatnosti úveru 07.04.2013. Celková výška nákladov dlžníka predstavovala 501,97 eura.
3. Listom zo dňa 12.08.2011 právny predchodca žalobcu oznámil dlžníkovi, že ku dňu 12.08.2011 sa úver stáva predčasne splatným v celom rozsahu a to preto, lebo dlžník porušil podstatným spôsobom ustanovenia zmluvy o úvere. Zároveň bol dlžník vyzvaný k úhrade dlhu vo výške 819,05 eura do 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. List dlžník prevzal dňa 17.08.2011.
4. Dlžník Š. B. zomrel dňa 0X.XX.XXXX. Všeobecná hodnota jeho majetku bola určená na sumu 25.000 eur, výška pasív na sumu 1.893,62 eura a čistá hodnota dedičstva predstavovala sumu 23.106,38 eura.
5. Podľa osvedčenia o dedičstve zo dňa 24.10.2013 vydaného vo veci 11D 122/2013 v dedičskom konaní po poručiteľovi nadobudli Š. B. a F. J. aktíva a to každý z nich v pomere 1/2 -vici k podielu poručiteľa bez povinnosti výplaty ustupujúcej spoludedičke. Pasíva prevzala žalovaná.

6. Z výpisu aktuálneho stavu úveru ku dňu 30.11.2014 vyplýva, že dlžník Š. B. od právneho predchodcu žalobcu čerpal úver vo výške 1.000 eur. Jednotlivými splátkami k uvedenému dňu v danom úverovom vzťahu bola uhradená suma 1.297,26 eura. Následne žalovaná uhradila sumu 350 eur.

7. Dňa 19.03.2015 bola so žalovanou uzatvorená dohoda o úhrade dlhu a uznanie dlhu. Na základe tejto dohody žalovaná ako dedička po poručiťovi M. B. uznala čo do dôvodu a výšky dlh, ktorý vznikol poručiťovi zo zmluvy o úvere a ktorého predčasná splatnosť nastala dňa 12.08.2011. Dlžná suma ku dňu 19.03.2015 bola vyčíslená na sumu 905,86 eura, ktorú sa žalovaná zaviazala uhradiť v splátkach. Toho istého dňa bola uzatvorená aj dohoda o zrážkach zo mzdy v zmysle ustanovenia § 551 Občianskeho zákonníka, ktorá je zabezpečením uspokojenia pohľadávky veriteľa podľa dohody o úhrade dlhu a uznania dlhu.

8. Medzi právnym predchodcom žalobcu a právnym predchodcom žalovanej bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

9. Podľa ustanovenia §4 ods. 2 písm. g), písm. i) a písm. j) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, obligatónnymi náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú okrem iného aj údaje o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnej percentuálnej miere nákladov, výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V súlade s ustanovením § 4 ods. 3 tohto právneho predpisu, absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

10. Povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy, bola aj výška, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová výška, počet a termín splátok sa viaže ku každej tam z uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a k iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termín splátok. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

11. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov.

12. V zmluve bola uvedená RPMN vo výške 30,77 %. Podľa prepočtu realizovaného zo strany súdu má byť správne uvedená sadzba 36,33 %. Pri tomto výpočte sa vychádzalo z výšky úveru 1.000 eur, výšky splátky úveru 40,62 eura pri počte splátok 40. V zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa ust. §4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Nesprávnej výške RPMN v zmluve nasvedčuje aj skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j) zák. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. V zmluve sú uvedené celkové náklady spotrebiteľa 501,97 eura, avšak správna výška nákladov je 624,80 eura.

13. Súd má vedomosť o právnom názore vyjadrenom v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci E.-XX/XX, avšak aj napriek tomuto rozhodnutiu zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

14. Sporný úver bol dlžníkovi poskytnutý pri ročnej úrokovej sadzbe 25 %. Takto dojednaná výška úrokov je v nepomere v porovnaní s priemernými úrokovými mierami z úverov poskytovaných v obchodných bankách. Podľa priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk v percentách, priemerná úroková miera z úverov od 1 - 5 rokov v čase uzavretia zmluvy o úvere bola v hodnote 11,4276 % ročne. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100 % priemernú cenu porovnateľných úveroch poskytovaných bankami, sa považovalo za rozporné s dobrými mravmi. V tejto časti bola preto zmluva vyhodnotená ako absolútne neplatná.

15. Pokiaľ ide o poplatky, tieto žalobcovi nepatria aj z iného dôvodu. Podľa listiny „Aktuálny stav úveru k 30.11.2014“, dlžník v danom úverovom vzťahu uhradil poplatky v celkovej výške 142,47 eura. Žalobca svoje právo odvíja od zmluvy, ktorá patrí k spotrebiteľským zmluvám v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Tieto zmluvy sú uzatvárané vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Navyše podmienky často ani nie sú individuálne dojednané v zmluve o spotrebiteľských úveroch, ale v osobitných zmluvných dojednaniach, ktoré sú predtlačené a ktorých obsah spotrebiteľ ovplyvniť vôbec nemohol. Nejde teda o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Právny predchodca žalobcu ako dodávateľ poplatky so spotrebiteľom osobitne nevyjednával, ak tieto dojednania sú súčasťou formulárových všeobecných zmluvných dojednaní, resp. cenníka. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Aj v tomto konkrétnom prípade dlžník nemal možnosť podstatným spôsobom obsah zmluvy ovplyvniť. Spotrebiteľ si poplatky osobitne nevyjednal vzhľadom na ich splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým podmienkam. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách, Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu.

16. Zmluvné dojednanie týkajúce sa poplatkov, ak sa toto nachádza vo Všeobecných podmienkach, prípadne v Cenníku, alebo v Tarife, je neprijateľným zmluvným dojednaním, spôsobujúcim nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V prípade, že ide o spotrebiteľský vzťah, musí ísť o také zmluvné dojednanie, ktoré obstoí v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy a v neposlednom rade i so zreteľom na sankcionovanie nesplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy. Preto by nemal byť v spotrebiteľskej veci už pri samotnom uzatváraní zmluvy prísnejšie alebo výlučne sankcionovaný len jeden účastník zmluvy, a to spotrebiteľ.

17. Zároveň v prípade poplatkov takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Poplatok tak predstavuje iba ďalšiu sankciu v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradami dlhu, nie iba skutočnú náhradu nákladov dodávateľa. Uplatňovanie uvedeného poplatku je možné zároveň považovať za priečiace sa dobrým mravom v zmysle ust. § 3 a ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

18. Poplatky nie je možné priznať žalobcovi ani ako náklady. V danom prípade ide o sporové konanie a sporové konanie je konaním návrhovým. Žalobca je povinný k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Jedná sa o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného

bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno. Žalobca neunesol dôkazné bremeno čo do tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku na poplatky, pretože nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšku pohľadávky, t.j. že mu vznikli náklady vo výške poplatkov.

19. Vychádzajúc z uvedeného dlžník mal povinnosť žalobcovi vrátiť len sumu reálne čerpaných prostriedkov z úverovej zmluvy. Dlžník vyčerpal sumu 1.000 eur a vrátil žalobcovi resp. jeho právnenému predchodcovi sumu 1.647,26 eura, čo je zrejmé zo žalobcom predložených listín a vyjadrení. Žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi bolo teda uhradené viac ako dlžník reálne vyčerpal. Preto žalobe žalobcu nebolo možné vyhovieť a súd prvej inštancie ju zamietol.

20. Vo veci sa nemohlo prihliadať ani na dohodu o úhrade dlhu a uznanie dlhu zo dňa 19.03.2015. Podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka upravujúceho uznanie dlhu, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. V danej veci došlo k zosplatneniu pohľadávky dňa 12.08.2011, čo vyplýva aj z uzatvorenej dohody. Teda už dňa 13.08.2011, veriteľ mohol uplatniť svoje právo na súde a 3-ročná premlčacia doba uplynula dňa 13.08.2014. Citovaná dohoda bola vyhotovená dňa 19.03.2015, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby, pričom nebolo preukázané, aby žalovaná bola poučená a premlčaní. Uvedené nasvedčuje tomu, že zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praktike alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Preto uznanie dlhu je neplatné a nemôže mať právne následky riadneho uznania dlhu.

21. Ďalej sa poukázalo na ustanovenie § 470 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiťela a za poručiťelove dlhy, ktoré na neho prešli poručiťelovou smrťou. Ak je viac dedičov, zodpovedajú za náklady poručiťelovho pohrebu a za dlhy podľa pomeru toho, čo z dedičstva nadobudli k celému dedičstvu. V zmysle osvedčenia o dedičstve žalovaná nenadobudla po poručiťelovi žiadne dedičstvo, preto nezodpovedá ani za prípadné poručiťelove dlhy.

22. Výrok o trovách bol odôvodnený ustanoveniami § 255 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

23. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Alternatívne požadoval rozsudok zmeniť tak, aby žalobe žalobcu bolo v celom rozsahu vyhovené. Ako dôvod uviedol, že judikatúra Európskeho súdneho dvora je rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ, ktorú vytvárajú rozhodnutia tohto súdu v jednotlivých preskúmaných záležitostiach. Európsky súdny dvor je pritom jedným z orgánov Európskej únie, na ktorý členské štáty tejto nadnárodnej organizácie preniesli určité rozhodovacie právomoci a tak rozhoduje spory medzi vládami členských štátov a európskymi inštitúciami a prejednáva aj žaloby jednotlivcov či organizácií proti inštitúciám Európskej únie. Zároveň dohliada, aby členské štáty dodržiavali európske právo a preskúmava aj súlad právnych aktov vydávaných inštitúciami Európskej únie so zakladajúcimi zmluvami, ktoré tvoria akoby Ústavu Európskej únie. Judikatúra Európskeho Súdneho dvora má pritom najmä zabezpečovať jednotný výklad práva Európskej únie a tak aj jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Práve v prípadoch, kedy Európsky Súdny dvor podáva právny výklad ustanovení európskeho práva či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií Európskej únie má judikatúra Európskeho Súdneho dvora všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom Európskeho Súdneho dvora sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia Európskej únie, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo ako aj samotné orgány EÚ. Judikatúra ESD má preto povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ak je akékoľvek vnútroštátne pravidlo v rozpore s európskym právom, orgány daného štátu ho nemajú uplatňovať.

24. Zmluva o úvere jasným spôsobom obsahuje údaje o výške, počte a termíne jednotlivých splátok. Na základe uvedeného uvedenú zmluvu o úvere nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov

z dôvodu, že zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok. Navyše žalobca vo väzbe na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vydané vo veci C-42/15, dal do pozornosti Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, vydané pod sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v ktorom sa konštatuje, že vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku, ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne v splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

25. Pokiaľ ide o celkovú výšku nákladov, súd si jednoduchým vynásobením určil celkovú výšku nákladov tak, že násobil počet mesačných splátok uvedených na úverovej zmluve kráť výška mesačnej splátky. Uvedený prepočet však nie je v žiadnom prípade správny. Za týmto účelom žalobca poukazuje na kalkulačku pre výpočet RPMN, pričom vzorec výpočtu RPMN žalobcovi, resp. jeho právneho predchodcovi, do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. Právny predchodca žalobca pred poslednou celou splátkou zasiela dlžníkovi informáciu o výške poslednej splátky, čiže v tomto prípade posledná splátka je vo výške 0,00,- eur a predposledná splátka je vo výške 28,12 eura. Banka ešte pred jej splatnosťou zašle dlžníkovi list, ktorým mu oznámi túto poníženú splátku a zároveň mu oznámi, že sa jedná o poslednú splátku. Uvedené je práve z dôvodu, že bankový systém je nastavený na dobu splácania v rokoch, pričom samotný dlžník si v žiadosti, okrem iného, má možnosť zvoliť výšku úveru ako aj dobu splácania úveru v rokoch a z dôvodu, že výška mesačnej splátky bez poistenia je zaokrúhľovaná na celé eurá.

26. V zmysle ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poistné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok. V danom prípade išlo o dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby, pričom do celkových nákladov úveru sa s poukazom na ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. nezapočítavajú poplatky za nepovinné poistenie k úveru, to znamená, že ak na získanie úveru nebolo poistenie povinné, poplatok za poistenie nemá byť započítaný do celkových nákladov spojených s úverom. Do celkových nákladov sa poplatok za poistenie úveru započíta, len ak je poistenie povinné na získanie úveru, resp. na získanie za ponúkaných podmienok. V prípade zmluvy uzavretej medzi právny predchodcom žalobcu a dlžníkom nebol poplatok za poistenie zarátaný do celkových nákladov, nakoľko dlžník uzavrel zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby poistenia úveru, pričom táto nebola podmienkou na získanie úveru alebo získanie za ponúkaných podmienok.

27. Čo sa týka zmluvného úroku vo výške 25 %, žalobca nesúhlasí s tvrdením, že táto výška úrokovej sadzby je sporná a je v nepomere s priemernými úrokovými mierami z úverov poskytnutých v obchodných bankách. Pri spotrebiteľských úveroch do 5 rokov za rok 2009 a za mesiac december priemerná úroková miera predstavuje 11,4276 %. Uvedená hodnota predstavuje priemernú hodnotu, teda ide o tzv. aritmetický priemer. Do tejto hodnoty z jednej strany vstupujú ako minimálne hodnoty úrokovej sadzby, ako aj maximálne. Výška úrokovej sadzby 25 % predstavuje len niečo vyše dvojnásobku priemernej hodnoty úrokových sadzieb za všetky spotrebiteľské úvery v danom období. V čase uzatvorenia úverovej zmluvy maximálna výška dohodnutých zmluvných úrokov nebola žiadnym spôsobom limitovaná.

28. Neprimeraným zmluvným úrokom by bol taký úrok, ktorý by štvornásobne až 5,5 -násobne prevyšoval obvyklú úrokovú sadzbu, čo ale nie je tento prípad.

29. Pokiaľ ide o poplatky je potrebné zdôrazniť, že poplatok vo výške 2,62,- eur je poplatok za poistenie, ktoré dlžník uzatvoril dobrovoľne v zmysle zmluvy o úvere. Obchodné podmienky, Všeobecné obchodné

podmienky, ako aj Sadzobník poplatkov upravujú vo svojich ustanoveniach spôsob aj výšku sankcií za omeškanie so splnením zmluvnej povinnosti.

30. Dlžník bol s plnením jednotlivých splátok v omeškaní, v dôsledku čoho mu právny predchodca žalobcu zaslal upomienky, ktoré boli spolplatené v zmysle Obchodných a Všeobecných obchodných podmienok.

31. Žalobca opätovne poukázal na Dohodu o úhrade dlhu a Uznanie dlhu, ktorú žalovaná uzatvorila. Žalovaná v článku II uznala dlh čo do dôvodu aj výšky a zaviazala sa ho uhradiť v splátkach po 50,- eur mesačne. Je potrebné dať opätovne do pozornosti samotné dedičské konanie, z ktorého jasne vyplýva, že samotní dedičia, a teda aj žalovaná po poručiteľovi konali v rozpore s dobrými mravmi, a to z toho dôvodu, že všetky aktíva z dedičstva zdedili F. J. a Š. B., pričom všetky pasíva na seba prebrala žalovaná. Takéto konanie je minimálne v rozpore s dobrými mravmi, ak nie priamo s Trestným zákonom.

32. Žalovaná navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

33. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

34. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

35. Záver o neplatnosti dojednania výšky úrokov pre rozpor s dobrými mravmi je potrebné považovať za správny. Z predloženej zmluvy o úvere je možné ustáliť, že právny predchodca žalobcu uzatvoril s právnym predchodcom žalovanej individuálne špecifikovanú zmluvu, na základe ktorej bol dlžníkovi poskytnutý úver. Išlo o zmluvu spotrebiteľskú, ktorej základnú charakteristiku upravovalo ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

36. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

37. Na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

38. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi bol obsiahnutý i v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa ustanovenia § 4 ods. 8 tohto právneho predpisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže prívodiť

ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

39. Aplikáciu ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka v otázke výšky odplaty nevyklučuje ani ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých finančných prostriedkov a lehotu splatnosti.

40. Uvedené ustanovenie ale nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch sa zahrňovali i údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti rozhodne nebolo vôľou zákonodarcu a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiac sa zásadou dobrých mravov upravenou v ustanovení § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

41. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje z akých hľadísk má súd vychádzať. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti.

42. Pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprímerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. V prejednávanej veci však právny predchodca žalobcu nebankovým subjektom nebol, nakoľko išlo o banku, a preto primeranosť výšky úrokovej sadzby dojednanej v zmluve o úvere sa musí posudzovať podľa prísnejších kritérií ako pri nebankovkách. U právneho predchodcu žalobcu ako banky poskytujúcej úvery, výška úrokovej sadzby by sa nemala výrazne odkláňať od priemeru úrokových sadzieb uplatňovaných bankami pri poskytovaní obdobných úverov. Dohodnutá úroková sadzba 25 % oproti priemernej úrokovej sadzbe úverov poskytovaných na obdobie od 1 - 5 rokov vo výške 11,4276 % o viac ako dvojnásobok prevyšuje tento priemer, čo rozhodne nemožno považovať za primerané a teda zodpovedajúce dobrým mravom. Záver o neplatnosti dojednaní o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka má oporu vo vykonanom dokazovaní.

43. Pri rozhodovaní sa správne postupovalo, ak žalobcovi nebol priznaný nárok na ním uplatnené poplatky za upomienky a výzvy. Ich výška bola stanovená paušálne, vôbec nezohľadňujúc skutočné náklady žalobcu spojené s uplatňovaním pohľadávky. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky predstavujú príslušenstvo pohľadávky, čo je zrejmé z ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu. Tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Za neprijateľné pre rozpor s inštitútom príslušenstva pohľadávky je potrebné považovať i také náklady,

ktoré sú stanovené paušálne bez toho, aby zohľadňovali skutočne vynaložené výdavky. Dojednanie umožňujúce žalobcovi účtovať paušálne poplatky za upomienky a výzvy bez zohľadnenia skutočných výdavkov s tým spojených, je neplatným pre jeho neprijateľnosť v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

44. Vo vzťahu k poisteniu je potrebné zdôrazniť, že žiadosť o poistenie schopnosti splácať úver je priamo obsiahnutá vo formulárovej zmluve o úvere (č.l. 9 spisu). V tejto časti formulárovej zmluvy sa pritom nespomína možnosť spotrebiteľa odmietnuť poistenie schopnosti splácať úver. Podľa predtlačeneho formulára spotrebiteľ má na výber len medzi základným súborom poistenia a komplexným súborom poistenia. Takto vopred naformulované poistenie schopnosti splácať úver nemožno hodnotiť inak, ako jednu z podmienok uzatvorenia zmluvy o úvere. Takéto konanie vyvolávajúce u spotrebiteľa presvedčenie o nutnosti poistenia schopnosti splácania úveru ako predpokladu uzatvorenia zmluvy o úvere je nepochybne konaním odporujúcim dobrým mravom, ktorého zákaz upravoval Zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 4 ods. 8. Ak právny predchodca žalobcu pri dojednávaní poistenia konal v rozpore s dobrými mravmi, nemohol mu z takéhoto dojednania vzniknúť akýkoľvek nárok na zaplatenie poistného.

45. Navyše, žalobca ničím nepreukázal, aby poistenie schopnosti splácať úver dojednané priamo v zmluve o úvere nebolo podmienkou jej uzatvorenia. Za takejto situácie poplatok za poistenie mal byť zahrnutý do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Ak žalobca poplatok za poistenie do celkových nákladov spojených s úverom nezahrnul, ním uvedená celková výška nákladov v zmluve o úvere nie je správna. Zároveň nemôže byť správna ani v zmluve určená ročná percentuálna miera nákladov, ktorej výpočet je závislý aj od hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, čo vyplýva z ustanovenia § 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. S nesprávne uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov a nesprávne uvedenými celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 4 ods. 3 spája sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

46. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadovalo rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé zložky, teda na istinu, úroky a poplatky. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver v zmysle ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy sa považoval za bezúročný a bez poplatkov.

47. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že na posúdenie tejto náležitosti zmluvy nemá vplyv ani rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vydaný dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. Rozhodnutie vydané vo veci C-42/15 má charakter prejudiciálneho rozsudku. Takýto rozsudok je spolu s výkladom alebo s posúdením platnosti práva únie, ktoré sa v ňom nachádzajú, záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch. Na druhej strane si treba uvedomiť, že úlohou prejudiciálneho rozsudku nie je rozhodnúť spor, ale iba poskytnúť vnútroštátnemu súdu taký výklad práva únie, ktorý mu pomôže pri jeho aplikácii.

48. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

49. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty

nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

50. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

51. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

52. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

53. Otázka členenia splátok spotrebiteľského úveru bola po prvýkrát upravená v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť. Vyjadrením slov „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mal zákonodarca jednoznačne na mysli rozčlenenie jednotlivých položiek, čo vyplýva z jazykového výkladu, ako aj logického výkladu zákona, pričom uvedené bolo potvrdené v mnohopočetnej a ustálenej judikatúre, ktorá bola aj v prípade výkladu zákona č. 258/2001 Z.z., teda nielen zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý transponoval Smernicu 2008/48, potvrdená aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Povinnosť rozčlenenia jednotlivých platieb je podporená tiež vetou za bodkočiarkou, kde zákonodarca uviedol dodatočnú povinnosť pre veriteľa, a to povinnosť uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné. Ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. bolo následne

novelizované zákonom č. 568/2007 Z.z. a to tak, že predmetná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa presúva z písm. a/ do písm. i/, pričom platilo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonodarca teda slovo „sumu“ nahradil slovom „výšku“ a vypustil požiadavku „uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné, s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru vypustil len požiadavku na uvedenie súčtu týchto platieb.

54. Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.02.2018 vydané vo veci 3Cdo 146/2017, toto sa týkalo zmlúv uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda na zmluvy uzatvárané podľa právneho predpisu odlišného od zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu 02.12.2009, kedy bola uzavretá zmluva medzi právnymi predchodcami strán sporu. Navyše, a to je potrebné osobitne zdôrazniť, k uzatvoreniu tejto zmluvy došlo v čase, keď ešte neuplynula transpozičná lehota Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS stanovená v článku 27 do 12.05.2010 a v čase účinnosti Smernice 87/102/EHS, ktorá bola v súlade s článkom 29 zrušená s účinnosťou od 12.05.2010.

55. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

56. Zároveň v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % podľa ustanovení § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

57. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).